

عنوان مقاله:

ارتباط سبک تدریس معلمان با فرسودگی تحصیلی، خود کارآمدی تحصیلی و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان ششم ابتدایی

محل انتشار:

کنفرانس جهانی روانشناسی و علوم تربیتی، حقوق و علوم اجتماعی در آغاز هزاره سوم (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مجید ایوبی - آموزگار شهرستان سروان

محمود پناهی شهری - استاد راهنما و استادیار گروه آموزش ابتدایی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد گناباد

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر با هدف ارتباط سبک تدریس معلمان با فرسودگی تحصیلی، خود کارآمدی تحصیلی و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان ششم ابتدایی صورت گرفته است. پژوهش حاضر از نوع توصیفی- همبستگی می باشد. جامعه آماری پژوهش حاضر کلیه ی معلمان و دانش آموزان پایه ششم ابتدایی شهر سراوان می باشند. در این پژوهش، از روش نمونه گیری مبتنی بر هدف استفاده می شود. به این صورتکه از بین دانش آموزان پایه ششم مقطع ابتدایی با کمک جدول مورگان تعداد 532 نفر را به صورت تصادفی انتخاب شد و معلمان همان دانش آموزان به عنوان نمونه معلمان در نظر گرفته شد. ابزار جمع آوری اطلاعات فرسودگی تحصیلی از پرسشنامه برسو و همکاران، خودکارآمدی تحصیلی، سبک تدریس معلمان گراشا و ریچمن و پیشرفت تحصیلی محقق ساخته استفاده و پس از جمع آوری نتایج بهکمک نرم افزار Spss19 و با استفاده از ضریب همبستگی پیرسون مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج نشان داد بین سبک تدریس معلمان و فرسودگی تحصیلی ($p=0/010$) و خودکارآمدی تحصیلی ($p=0/0001$) و پیشرفت تحصیلی ($p=0/0001$) رابطه مثبت و معنی داری وجود دارد. با توجه به نتایج پژوهش می توان اظهار داشت که سبک تدریس معلمان نقش اساسی در وضعیت تحصیلی دانش آموزان شده و قادر است بر پیشرفت تحصیلی، فرسودگی تحصیلی و خودکارآمدی آنها تاثیر بگذارد.

کلمات کلیدی:

پیشرفت تحصیلی، خودکارآمدی تحصیلی، دانش آموزان، سبک تدریس، فرسودگی تحصیلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/592356>

